

In Memory of...

Brasschaat, 26 maart 2004

Voor Henriëtte, Sarah, William en Wesley

Dat John (vrijwel) altijd goed gehumeurd was, er pico bello verzorgd uitzag, vriendelijk maar ook vasthoudend was hoef ik niet te vertellen, dat weet iedereen die hem heeft gekend. Maar sommige herinneringen wil ik aan het papier toevertrouwen zodat ik ze met jullie kan delen zodat ik ze zelf zo puur mogelijk kan bewaren.

John, ik schrijf dit ook voor jou omdat ik blij ben om je gekend te hebben.

John, wij zijn een tweetal keer samen naar San Francisco gereisd voor “zaken met Philips”. In deze periodes zijn we erg veel met elkaar opgetrokken en hebben we naast het werk veel momenten gehad waarin we van alles en nog wat hebben meegemaakt. Eén van de dingen die we hebben meegemaakt vertelde ik vanmiddag nog aan Henriëtte. Jij en een auto met automatische versnelling ging totaal niet samen. En zeker niet een auto die daarbij ook nog als een Mickey Mouse geluidje aan het maken was. Hoe vaak we bijna met onze hoofden door de voorruit vlogen omdat jij de auto in een andere versnelling wilde zetten en hard op, wat jij dacht de koppeling stampte, maar gewoon op de rem trapte, dat weet ik niet meer. Maar op een gegeven moment hebben we maar besloten dat ik zou rijden. Dat scheelde vele hartaanvallen en lachbuien.

Op een van onze beroemde rondritten door San Francisco belandden we in China Town met de Mickey Mouse auto. Werkelijk fantastisch mooi vond ik het en ik vertelde je dat we door China Town reden..... Jouw reactie was gigantisch. Ik dacht nog “wat doe je nou weer?” toen je over de stoel klom en de achterdeuren op slot deed, je eigen deur en dat je mij vriendelijk verzocht hetzelfde te doen. Natuurlijk deed ik dat met een glimlach en later met een bulderende lach. Je had zoveel films gezien waar China Town als uitermate gewelddadige plek naar voren kwam, dat je bang was dat ons iets zou overkomen. Je durfde wel je raampje 2,5 cm open te doen en toen we eruit waren slaakte je een zucht van opluchting. Wat hebben we daarna gelachen en toen we later nog een keer door China Town reden heb je je raampje helemaal naar beneden gedraaid. Wat een lefgozer was je in een keer.

De dag dat we de Golden Gate bridge hebben “gedaan” is ook altijd een bijzondere dag geweest. De indrukken die we daar samen opdeden van de schoonheid van de natuur, de grootte van de brug en de souvenirs met het bordje Discount 40% waren teveel. We besloten daarom om tegen sterk gereduceerde prijzen souvenirs te kopen die we beiden niet wilden

hebben..... Maar wat wil je in die omgeving, daar wilden we beiden een stuk van mee naar huis nemen.

We hebben veel gesproken over van alles en nog wat. Ik zat op dat moment met gebakken peren thuis en wist niet goed wat en hoe verder te gaan. Jij hebt het verhaal wel duizend keer gehoord van mij en een van de dingen die je me altijd vertelde was dat je ik vooral gelukkig moest zijn of worden. Daar heb ik toen wat aan gedaan en mijn hele leven is daarna veranderd.

Ook zakelijk hebben we veel samengewerkt. Jij als zelfstandig adviseur die vooral bij Philips heel goed in de markt lag en wij als uitvoerend reclamebureau dat ervoor zorgde dat de klant kreeg wat ie verdiende. Dat was de reden dat we samen naar Philips in Palo Alto gingen. Naast het feitelijke klantencontact hebben we voor Philips een short-list gemaakt van reclamestudio's die in de buurt aanwezig waren en die de kwaliteit hadden om voor Philips te kunnen werken.

Daardoor ontmoeten we een echte Amerikaan: AdHawk wiens echte naam mij allang is ontschoten. Wat een vent, met een grote en dure Mercedes met het kenteken..... AdHawk. We hebben daar de nodige keren vergaderd, maar Philips heeft toch gekozen voor een groot bureau waar de rekeningen nog hoger waren. Lang heeft het niet geduurd. Philips was geen goede speler op de markt en besloot die start-up te sluiten. Na de investeringen van ons beiden was dat een domper op de vreugde, maar nooit nemen ze ons de herinnering aan die periode af.

Vlak na onze laatste reis werd je ziek en hebben we de ambulance moeten bellen omdat je een epileptische aanval kreeg. Wat waren wij geschrokken en wat was je reactie verward toen je weer een beetje bij kwam in het ziekenhuis. Ik was bij je maar hoopte dat Henriëtte er heel snel zou zijn, want haar gezicht wilde je het liefst van alles zien, en niet mijn gezicht.

John, ik heb vandaag afscheid van je genomen in alle rust met Henriëtte dicht bij je in de buurt. Je zag er goed uit en ik ben blij je nog even zo gezien te hebben. Ik zal je altijd in mijn herinnering bewaren en een goed gevoel over je hebben.

Dear John!

Since you and Henriette broke the news to us about your illness, six years ago, the quality of our friendship changed. More intimacy was introduced in our conversations. We felt connected in a struggle for letting go our fears and grabbing for our hopes. We talked about pain and grief and how your plans for the future were reduced to things you can do today. And how a year became two, three and six and what at first looked like a short run would become something like a marathon.

Three and half years ago I asked you to be co-creator for my company's house style. You asked me then, what my mission statement was. I answered: To follow my inner voice. You looked at me quietly and understood exactly what I meant. Three and a half weeks later I had a logo and a compelling story. I'm still very proud of this result. Last year we worked on the web site. Already then I noticed you were somewhat in a hurry. You wanted to finish the project in time. And we were, no doubt about that. You taught me that compelling ideas stay forever. Their manifestations are what we set into this world. Thank you for helping me with this...

When Henriette turned 40 this year, she went out with her friends. You, your children and I stayed at home. Later that night I helped you to undress and get into bed. Two male adults, somewhat feeling inconvenient about this new kind of silent intimacy. What a cherishing moment this is...

John, to me you lived your life day by day. *Seize the day, tomorrow never comes*, was your motto in life. You live your life in the present and when the day comes to an ending, tomorrow will just become today again. But tomorrow has come John. Today we say good-bye to your earthly body. Your children, your pictures, your stories and beliefs that have left an imprint in our minds and the manifestations of your ideas are the substantial proof that you have been here. To all these people you have certainly made a difference.

Dear Henriette, I know John trusts you to organise your life in such a way that you will be able to enjoy every day of it again, baring the memory of him in your heart. And we will be there for you.

Dear Sarah, William and Wesley we will be there for you too. Although we know that you will miss your father and will not always know what to do without him. Just remember one thing: *Seize the day, tomorrow never comes*. Life is lead in the present and when the day comes to an ending, tomorrow will just become today again...

29 March 2004

John,

You were very special to all of us, but surely you already knew that.
Thanks for your gift of making us feel taller and stronger with you walking by our side.
For enriching our lives and being there for us when we needed a friend.
For making us smile when we were feeling down.
For offering a caring word whenever it was needed.
And for always looking on the bright side when things were not going so well.
Your ability to laugh even in the face of your own misfortune was simply awe-inspiring.
We will always remember how you kept that twinkle in your eye despite your illness.
And how like a breath of fresh air you blew away the gloom and doom of the clinic in Rotterdam just six weeks ago.
You were very special indeed, and we are eternally grateful for that.
John, you touched our lives in many different ways.
Your attitude was that if you could stop just a single heart from aching
Or prevent someone's hopes and dreams from breaking
Or ease someone's pain without a thought for your own
Then your life was worthwhile
John, your life was much more than worthwhile
And we feel privileged to have been part of it
Thank you for sharing it with us
We also thank you for 3 very special gifts to replace those we shall so greatly miss
Your wonderful children, Sarah, William and Wesley.
Rest assured that we will always hold your memory close to our hearts.